

Mor mossèn Josep Dalmau, activista i pacifista

Va ser un destacat antifranquista

París, Berlín i el Segle d'Or, al CaixaForum

La nova temporada del centre cultural barceloní inclou també una exposició sobre el luxe en l'antiguitat

Una revista per a nens i nenes a partir de 9 anys.

AMB **CaVall Fort**

NO PODRÀS PARAR DE LLEGIR!

SUBSCRIU-T'HI!
Cada 15 dies a casa teva

www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 6 de setembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14751 - AVUI / Any XL. Núm. 13621 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-7 i 10

L'Estat envia sis-cents antiavalots per la Diada

DOTACIÓ • S'afegiran als cent membres de la unitat del CPN i als 300 guàrdies civils de fora que es quedaran a la tardor

Torra reclama a Sánchez que es posi fi a l'amenaça del 155

LLAÇOS • La Junta de Seguretat de Catalunya, amb Torra i Grande-Marlaska, tractarà avui la polèmica dels llaços grossos

EUROPA-MÓN

P27

Desenes de cotxes amuntegats per la força del vent, a la ciutat de Kobe ■ EFE

Tifó destructiu al Japó

Amb vents de més de 200 km/h és el més fort dels últims 25 anys

Nacional

P8

El Suprem rebutja les recusacions per l'1-O

Nacional

P12

Per un diàleg que s'ha de concretar

Jordi Sánchez. Diputat empresonat a Lledoners

idealista

com a casa,
enlloc

Liceu 20

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

L'Estatut de Lledoners

José Luis Rodríguez Zapatero va prometre que donaria suport a un nou Estatut (el que sortís del Parlament de Catalunya) el 13 de novembre del 2003.

El 18 de juny del 2006, és a dir, dos anys, set mesos i cinc dies després, Catalunya votava un nou Estatut (i que ja no era el que havia sortit del Parlament sinó el que Alfonso Guerra va fer passar pel ribot). Si agafem la mateixa proporció de temps, Pedro Sánchez va plantejar la idea d'un nou Estatut el 3 de setembre del 2018 (dilluns passat) i, per tant, d'aquí a dos anys, set mesos i cinc dies serà el 8 d'abril del 2021.

Aquell podria ser el dia per votar en referèndum aquest hipotètic nou estatut. Amb una particularitat: Oriol Junqueras no el podria votar. Ni Jordi Turull. Ni Carme Forcadell. Ni els altres sis empresonats. Els presos, preventius o condemnats, polítics o delinqüents comuns, no tenen dret a vot. Es diuen tantes coses a una velocitat

Sánchez proposa un nou Estatut que ni Junqueras ni Turull ni Forcadell ni cap dels altres sis empresonats no podrien votar

tan ràpida que a vegades només cal aturar-se mig minut, creuar dues dades, i concebre el surrealisme: es proposa un nou estatus polític per a Catalunya amb una part dels seus dirigents polítics a la presó. Uns dirigents que, encara que hi estiguessin a favor, no podrien votar.

Per no parlar de la negociació. Si es fes un nou Estatut, el govern espanyol hauria de consensuar el text amb els partits catalans. Com es faran les negociacions, en un locutori amb vidres pel mig? Anirà Meritxell Batet a Lledoners a parlar dels articles 1, 8 i 12 amb Oriol Junqueras i els 2, 6 i 14 al cubicle del costat amb Jordi Turull?

Després de l'Estatut de Núria, el de Sau i el de Miravet, a aquest se li podria dir l'Estatut de Lledoners. Seria un nom menys bucòlic que els tres anteriors, però com a mínim seria més gràfic: l'enèsim intent d'encaixar Catalunya dins d'Espanya s'haurà negociat en una presó i aquella seria la metàfora més precisa sobre el grau de llibertat que l'Estat espanyol concep per a una de les seves nacions.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Referèndum de Sánchez

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, ha pronunciat la paraula *referèndum*, referida a Catalunya, no amb rebuig o amb indolència sinó amb acceptació del concepte i de la possibilitat de celebrar-ne un. Tot és començar. Naturalment, el mandatari hi ha posat restriccions: no seria un referèndum sobre la independència sinó sobre un nou estatut que s'hauria d'elaborar. A veure, analitzem-ho: la confecció d'aquest nou estatut hauria d'anar a càrrec del Parlament català, no del president Sánchez, és clar. Evidentment seria un estatut preceptivament "autonòmic", adaptat a la Constitució. Els redactors, en conseqüència, serien els partits autonomistes que concorren a la cambra: Ciutadans, el PSC, el PP... Els comuns? No els veig treballant comandament amb aquests tres. A dir veritat, no veig aquests tres tampoc en alegre i positiva col·laboració. Però posem que així fos. L'estatut que en sortís, com s'aprovaria en primera instància parlamentària si els partits independentistes que sumen a la cambra la majoria haurien boicotejat les

“Tal com el planteja és impossible, però tot és començar

sessions redaccionals i no li concedirien el vot? Com es podria posar en aquestes condicions a la consideració popular? El referèndum que propugna Pedro Sánchez és, doncs, impossible d'entrada. Ho saben ell, els seus assessors i les cancelleries europees.

L'altre dia deia aquí mateix que per solucionar el problema català i espanyol i per rebaixar la tensió ara entaulada era imprescindible, entre altres coses, com ara l'alliberament dels presos provisionals fins al judici, la celebració, quan sigui, del referèndum. No el de Sánchez, sinó el que l'independentisme reclama. Alguns se'm van ti-

rar a sobre: “No veus que no ens el deixaran fer mai?” És que no es tracta que ens el deixin fer. Es tracta que Pedro Sánchez i tots els autonomistes catalans o espanyols se'l facin seu si de debò volen la pau política. I que presentin en campanya una alternativa al programa independentista que els catalans puguem valorar i, si tan atractiu resulta, votar. Després ja parlariem de nous estatuts. Els partits independentistes també s'haurien d'espavilar. Fins ara, sentint-los, sembla que la independència sigui una finalitat en si mateixa. Per què volem la independència? Quins avantatges generals reportarà a més dels que ens imaginem, molts de matriu romàtica i closa? Vol-dria pensar que Pedro Sánchez també ho sap, això, i que parla de referèndums impossibles per aplanar el camí cap a l'inevitable. També deu saber que per forçar la decisió i perquè no s'adormi haurà de disposar de la presió dels independentistes i amb confèrencies com la que dimarts va fer el president Torra. Qui guanyaria el referèndum? Algú ho pot dir? Autonomistes, doneu-vos una oportunitat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez L'Esportiu i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/vimhtj>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

Diada d'optimisme

Estem a molt pocs dies d'una nova Diada i detecto, en alguns cercles, un cert cansament davant el fet que tornarem a ser centenars de milers al carrer i, de nou, "no passarà res". És normal que hi hagi aquesta sensació en part de l'independentisme, sensació, deixeu-me que m'arrisqui, que anirà desapareixent amb les hores per ser, dimarts, a on s'ha de ser. Deia que és normal, ja que, com és evident, les coses no s'han fet prou bé en el passat recent. Ara, però, no toca engegar-ho tot a dida, sinó cercar fórmules per aconseguir el propòsit d'una altra manera. I això, és clar, provoca fricció i aquesta fricció provoca desànim entre els independentistes perquè -obvi- és té la sensació que units arribarem més lluny. La realitat és que aquesta aventura no té llibre d'instruccions i, per tant, per a algunes coses és millor la unitat i per a altres, vist que l'objectiu final aglutina

“Davant la Diada no hi ha cansament que valgui. Per l'objectiu, pels presos, pels exiliats, per tot plegat

aspectes polítics tan diversos, és millor que cadascú es jugui les garrofes. El cansament, el desànim, però, no tenen raó de ser. Estem davant d'un reptet gegantí que pot durar anys. Qui diu que no hem posat la primera pedra i que haurà de ser la propera generació qui acabi l'obra? Una obra, a més, que es du a terme enmig d'una tempesta

mediàtica unionista com mai s'havia viscut al nostre país.

Al final de l'acte de la Diada de l'any passat van parlar Jordi Sánchez i Jordi Cuixart (i Neus Lloveras, que també està imputada per l'1-O). Tots dos són a la presó acusats d'uns delictes que no han comès. Uns dies després i en un exercici de desobediència, sí, vam votar. I el govern que ho va fer possible és a la presó o a l'exili. Per a l'objectiu final, per a la projecció internacional, pels presos, els exiliats i, no ho oblidem, la resta de represaliats, cal que aquesta Diada torni a ser multitudinària, i pacífica. Com sempre, vaja. I sí, sí que serveix. A la llarga, serveix. No val el cansament. I si no, penseu en la gent de, per posar només dos exemples, Terrassa o la plaça Enriqueta Gallinat que es troben cada dia, sí, cada dia!, per reclamar la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats. Ells estan cansats? Jo tampoc.

De reüll Emma Ansola La fórmula màgica

En els darrers quatre anys, la recerca d'una fórmula màgica que aportés solucions de consens als conflictes ha estat una constant en la política catalana. La pregunta del 9-N que va idear el president Artur Mas va ser el primer conflicte que va generar aquesta expectativa per la quadratura del cercle.

Ara ha tornat l'expectació sobre quina serà la fórmula màgica que trobaran JxCat i ERC per aplicar la decisió del jutge Llarena de suspendre de forma temporal els diputats Carles Puigdemont, Oriol Junqueras, Raül

JxCat i ERC es posen a prova a l'hora d'aplicar la suspensió de diputats Romeva, Jordi Turull, Josep Rull i Jordi Sánchez, i permetre la designació de substituïts perquè els afectats no perdin l'acta de diputat. Una fórmula que ERC s'avenia a aplicar, ja que permetia el retorn dels processats en cas que la sentència no fos condemnatòria. Tanmateix, JxCat s'hi va negar en

rodó al·legant que el delictes de rebel·lió que imputen a Puigdemont ha caigut després del pronunciament de la justícia belga. Els republicans no volen diputats "de primera i de segona" i a hores d'ara encara no hi ha cap acord per resoldre la situació de cara al debat de política general, en què els sis vots són imprescindibles per mantenir la majoria. ERC ha dit que no desobeirà, s'atrevirà JxCat a no substituir Puigdemont i perdre un vot? Hi haurà una fórmula màgica? La resposta serà tota una declaració, aquesta vegada amb fets, de fins a on està disposada a arribar la formació de JxCat.

Les cares de la notícia

ESCRITOR I POETA

Joan Margarit Memòria d'un poeta

Joan Margarit va presentar *Per tenir casa cal guanyar la guerra* (Proa), memòries de la infantesa i primera joventut del poeta, que arriben fins al 1960. Un període en què reflecteix totes les vicissituds de la postguerra, amb el pare presoner i l'oncle perseguit per anarquista. Ganes de llegir-lo.

CANDIDAT A DIRIGIR LA UNIÓ EUROPEA

Manfred Weber L'aposta alemanya

El líder del grup popular al Parlament Europeu, l'alemany Manfred Weber, va fer pública ahir la seva candidatura a competir per substituir Jean-Claude Juncker a la presidència de la Comissió Europea. Alemanya, doncs, mou peça per enfortir encara més el control de la Unió Europea.

MINISTRE DE L'INTERIOR ESPANYOL

Fernando Grande-Marlaska Més policies a Catalunya

El Ministeri de l'Interior va anunciar ahir que envia 600 antiavalots de la Policia Nacional a Catalunya des de la Diada fins a almenys el 15 d'octubre. Els policies aquest cop potser no sortiran de les casernes al crit d'"A por ellos", però ja coneixem tots la seva funció vist el que va passar l'1-O.

EDITORIAL

La marxa de Xavier Domènech

La sorpresa va ser generalitzada aquest dimarts quan el fins ara líder dels comuns a Catalunya, Xavier Domènech, va anunciar que deixava tots els seus càrrecs i la primera línia política. Domènech ha adduït raons personals i de cansament, després d'haver estat cap de llista en tres eleccions diferents, dues d'estatals i unes altres al Parlament, i d'haver batallat també, sobretot, amb les diferents parts d'un moviment, l'agrupat al voltant de la candidatura Catalunya en Comú-Podem, d'una gran complexitat i diversitat.

Un cop conegut l'adeu de Domènech són de destacar les nombroses mostres de reconeixement al seu tarannà dialogant fetes per nombroses personalitats d'altres formacions polítiques. Efectivament, al llarg d'aquests tres anys, certament convulsos, en què Domènech ha estat en primera línia de la política catalana i espanyola, ha demostrat una capacitat de diàleg i d'entesa com pocs altres polítics han tingut, i també de compromís amb el difícil moment que travessa Catalunya i de solidaritat amb els que van ser víctimes de la repressió de l'1-O i amb els presos polítics, malgrat les posicions contra l'independentisme que s'han expressat sense complexos des del seu mateix partit.

Els comuns han d'afrontar ara la difícil substitució de Domènech, un procés que podria incrementar encara més les tensions en un moviment amb múltiples cares sovint directament enfrontades i que només les bones perspectives electorals han mantingut unides. En aquest sentit, la proximitat de les eleccions municipals de l'any vinent, amb Colau amb possibilitats de guanyar de nou a Barcelona, haurien de ser el bàlsam que curi les ferides de la marxa del líder.

Tal dia com avui fa...

1 any

A la desesperada
A hores de convocar el referèndum, el Tribunal de Comptes inculpa set persones més pel 9-N per generar por sobre l'1-O.

10 anys

Pla fallit
De la Vega assegura que "hi haurà les contractacions en origen que es necessitin" i el ministre Corbacho diu que no es va explicar bé.

20 anys

El cas Marey
Felipe González avisa el PSOE que no es pot girar l'esquena a José Barrionuevo i Rafael Vera tot i la condemna pel segrest de Segundo Marey.

Full de ruta

Ferran Espada

Jornada de sobirania

El Parlament vivia tal dia com avui fa un any una històrica sessió amb l'aprovació de la llei del referèndum que va obrir la porta a la consulta de l'1-O. Més de dotze hores de ple, fins a quatre interrupcions i el filibusterisme parlamentari farcit d'esbrancada de partits com ara Cs i el PP. 72 vots a favor, 11 abstencions i cap vot en contra –per l'absència de la resta de l'oposició– va ser el resultat de la votació per una llei que suposava una jornada de plena sobirania del Parlament. Cal recordar aquell ple als qui des del sobiranisme menystenen el paper de les institucions en la celebració de l'1-O. Perquè el paper de la ciutadania en la defensa dels col·legis electorals va ser fonamental però cal ser molt partidista i dogmàtic per no reconèixer que si es va fer el referèndum és gràcies a l'impuls del Parlament i els preparatius especialment desenvolupats des de la conselleria d'Economia d'Oriol Junqueras i d'altres, com ara la de Salut i Ensenyament. Fa un any la majoria so-

La lliçó d'aquell 6 de setembre, amb encerts i errors, no és cap altra que el dret a l'autodeterminació d'un poble no es pot frenar amb murs legals o ariets policials

biranista va forçar l'aprovació de la llei del referèndum perquè l'Estat no va deixar cap altra via per fer una consulta democràtica. No és cert que amb aquell ple es vulnerés el dret de ningú com esgrimeixen els partits unionistes. Unes formacions que antidemocràticament van voler imposar per la força la seva legítima, però minoritària, posició en contra del referèndum. Ben al contrari, el que es va fer amb la llei del referèndum és garantir els drets de tots els catalans a votar. Des del necessari reconeixement de la sobirania del Parlament. Un any després, la lliçó d'aquell 6 de setembre, amb encerts i errors, no és cap altra que el dret a l'autodeterminació d'un poble no es pot frenar amb murs legals o ariets policials. El govern del PSOE ha d'optar entre obrir una via transitable per a aquesta aspiració social i política majoritària a Catalunya o mantenir-se en el mur que van començar a edificar el 6 de setembre i que només ha generat autoritarisme, represió, conflicte i crispació, però que caldrà tornar a saltar.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

“Pa i roses” independentistes

Des del novembre del 2017 no estem ni en un escenari de creixement del suport a l'independentisme ni ningú pot dissenyar cap escenari de ruptura o eix de treball que ens porti a la independència a curt termini. La lluna de mel entre polítics, opinadors i base social quan l'escenari o bé era de creixement del suport a la independència o bé d'una possible ruptura ja no existeix. Durant aquesta lluna de mel vam premiar i aplaudir els articulistes, opinadors, polítics i líders que ens deien el que volíem escoltar.

AVUI RESULTA GAIREBÉ un acte de gosadia política dir allò que, tot i apropar-se més a la realitat o les possibilitats de treball que tenim, no agrada. Alguns polítics ho diuen amb la boca petita, d'altres intenten amagar amb paraules molt abraonades accions polítiques que tenen molt poc de rupturistes. D'altres, polítics o no, aprofiten per crear un relat de covards i valents, en què si no s'arriba a la desitjada independència és per culpa dels covards. Evidentment ells es dibuixen com uns valents

de pa sucats amb oli. El discurs que el “poble” té la capacitat de defensar la República i no es fa per culpa d'una classe dirigent covarda potser aguanta una assemblea, però no una anàlisi sincera de la societat catalana.

TAMBÉ ENS TROBEM que molts dels polítics i opinadors que han crescut amb l'escalfor de dir sempre el que el públic desitjava escoltar ara es troben molt incòmodes afrontant un discurs més realista. Molts eviten dir el que diuen en privat, d'altres eludeixen cap intent de superar la dissonància entre el que diuen i els fets. Ser líder amb el vent a l'esquena i sempre amb aplaudiments és fàcil. Encaixar la crítica dels teus i dir allò que no els agrada, no tant.

NO EXISTEIX TANT UN CONFLICTE entre qui

creu que hem de treballar per una via de ruptura a mitjà termini o qui creu que hem de fer un treball per aconseguir l'hegemonia social que faci que aquesta ruptura sigui més fàcil. El conflicte està entre els que continuen bufant la bombolla de pensament màgic que té un munt de promeses o de calendaris imaginaris i els que volen afrontar un debat més sincer.

UN ALTRE PROBLEMA que té qui vol trencar la bombolla de pensament màgic és que el seu discurs també inclogui il·lusió i esperança. Qui aconsegueixi fer un projecte que fusioni una lectura de les opcions reals que tenim, de les nostres mancances i fortaleces, que plantegi com superar les mancances amb la capacitat de crear il·lusió i esperança, farà un gran favor a la causa. Si no es fa això, els que regalen un discurs màgic tenen el camp adobat. L'independentisme per avançar necessita tenir la sensació d'estar a l'ofensiva i tenir il·lusió. No només és qüestió de “pa” (opcions reals i treball polític i social sòlid) sinó també de roses.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Judici per l'1-O

■ Voldria expressar la meua discrepància amb la frase del president Torra en què deia que no acceptarà res més que l'absolució. No, senyor, no soc advocat, però crec que el que cal és exigir el sobreesment de la causa per falta de proves vàlides. No hi ha hagut cap delictes i per tant no cal jutjar res, i encara menys posar-nos contents per una suposada (i improbable) absolució després de passar per la humiliació.

JOAN SELLÉS I MESTRES
Barcelona

Gràcies, senyor Matamala

■ Acostumo a seguir amb interès les actuacions del senyor Matamala –amic personal del president Carles Puigdemont– acompanyant fidelment el nostre enyorat mandatari pels camins d'un exili,

incompreensible i sorprenent, que el manté lluny de casa nostra. He admirat la seva discreció i, per damunt de tot, el seu compromís amb la causa del procés que estem vivint, és a dir, la seva ferma actitud de suport no solament al seu benvolgut confrare, sinó també, de retruc, a tots aquells catalans que maldem per un país lliure i sobirà. Mai no li ho agrairé prou.

MONTSERRAT JONCH
Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

Treballar per superar l'atzucac

■ Som moltes les persones que aspirem, des de fa anys, a poder viure en una Catalunya lliure. Malauradament la realitat actual és que tenim polítics tancats injustament a la presó, una situació cruel que no pot continuar. No és hora de maximalismes, és hora de treballar, negociar i aconse-

guir que les persones empresonades puguin tornar a casa amb les seves famílies. El seu calvari s'ha d'acabar. Si per aconseguir la seva llibertat cal ajornar algun dels nostres grans objectius, una bona part de la ciutadania pensem que s'hauria de fer. Cal dialogar amb els nostres adversaris i buscar una tercera via que faci possible una sortida digna amb la llibertat dels nostres polítics presos. Amb el benentès que en totes les negociacions cal respectar sempre la dignitat de tothom i evitar que ningú en surti humiliat.

FERRAN PONT I PUNTIGAM
Terrassa (Vallès Occidental)

El mòbil a l'escola

■ El 93% dels adolescents francesos d'entre 12 i 17 anys tenien mòbil el 2017. Doncs bé, després d'un llarg debat, l'Assemblea Nacional Francesa ha aprovat la prohibició de l'ús dels mòbils a l'escola. A

partir del proper curs els alumnes menors de 15 anys no podran utilitzar-lo en les aules ni a les zones comunes dels centres escolars. La proposta de llei sosté que l'ús del mòbil a l'escola provoca nombroses disfuncions incompatibles amb la millora del clima escolar i assegura que la prohibició permetrà garantir un entorn que afavorirà la concentració de l'alumnat, augmentar l'activitat física i les interaccions socials. Seria convenient que a l'Estat espanyol, donat que el 94% dels joves de 15 anys tenen mòbil, el Parlament aprovés una mesura similar a la francesa, desterant el seu ús, donat que a l'hora del pati els estudiants ni practiquen esport ni es relacionen entre ells, sinó que juguen amb el mòbil o xategen, arribant al ridícul d'enviar-se *whatsapps* malgrat que es trobin l'un al costat de l'altre.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

La frase del dia

“Domènec sempre ha estat un home dialogant, fins i tot quan el colpejàveu per terra, mar i aire”

Elisenda Alamany, PORTAVEU AL PARLAMENT DE CATALUNYA EN COMÚ PODEM

Tribuna

Rafael de Ribot. Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

La centralitat

S'ha escrit i s'ha parlat molt els últims dos dies sobre el discurs del president Quim Torra de dimarts al Teatre Nacional de Catalunya amb el títol *El nostre moment*. Són molts els qui van quedar sorpresos per la falta de novetats en la proposta del president Torra. En part perquè ell mateix s'havia avingut a anar avançant algunes coses que diria, però sobretot pel fet que va ser una intervenció més centrada en la justificació de la proposta independentista que no en el seu desplegament. En aquest sentit, Torra va insistir que impulsant la implantació de la República se sent portaveu d'una àmplia majoria de la societat catalana i que l'independentisme ocupa la centralitat del país. Des d'un punt de vista tant físic com polític l'espai central és aquell que se situa equidistant entre els extrems. Sota aquesta premissa sembla evident que el plantejament que va defensar Quim Torra pot formar part o no de l'anomenat *mainstream* –del corrent majoritari, principal o dominant– però no d'un espai central a Catalunya. De fet, una de les conseqüències de l'estratègia de la radicalització (possiblement volguda) va ser l'eliminació d'aquest espai. Sota la justificació d'aportar claredat s'ha forçat a abandonar el terreny propi del consens, que és la raó de ser de la política.

EL QUE SÍ QUE ES POT AFIRMAR amb molta més claredat és que Quim Torra i el que avui representa (la veu del sanedri de l'espai de Junts per Catalunya) està evolucionant cap a la centralitat de l'independentisme. Podem fer-ne la prova a partir de les conseqüències i buscar la demostració en les crítiques que ha rebut la seva intervenció des dels extrems de l'independentisme. D'una banda, hi ha els que l'han titllat de processista o, fins i tot, de pujolista. Són els que consideren també que s'està arrossegant una renúncia des del mo-

ment en què no es van fer efectives les lleis de desconexió i no s'ha aplicat la República. Mentrestant es comencen a dir en veu alta i a llegir coses que fins ara només es deien en privat, com ara que no es pot sustentar una estratègia en un mandat de l'1-O que no existeix de forma explícita ni esperar que la comunitat internacional doni per bo el resultat de la consulta com si fos un referèndum. Són els que demanen una reorientació (rectificació?) a partir de l'anàlisi dels errors comesos que bé es podria fer a la llum del que anem coneixent del que va passar en el govern de portes endins ara fa exactament un any (serà veritat, per exemple, que el

president Puigdemont no només no va aplicar les lleis de ruptura sinó que va mirar d'evitar-ne l'aprovació?).

EL DEBAT QUE SE SITUA ENTRE AQUESTS EXTREMS –que fa mesos que tensa la relació entre els partits i les entitats independentistes– és el que està obligant aquest espai a reformular alguns plantejaments. Potser per això cada vegada es parla més de República i menys d'independència i es recupera el dret a decidir com a objectiu i els drets civils com a bandera. El discurs de Torra va ser fruit del consens i després de mesos en què la sensació era d'improvissació constant i de rectificacions permanents, Torra va semblar que apuntava prou enllà per deixar de pensar, de moment, en unes eleccions anticipades.

ÉS CLAR QUE LA DESAPARICIÓ DEL TÒTEM pot provocar desorientació a la tribu, sobretot si s'ha passat massa temps donant voltes sobre el mateix lloc. Mig de broma però no del tot s'havia convertit Rajoy en un element de cohesió de l'independentisme. No n'hi ha prou de dir ara que Sánchez ha de demostrar que és diferent del seu predecessor. Senzillament no és el mateix i, per arribar a ocupar el seu lloc, necessitarà com a mínim temps per acumular els seus propis errors. I mentrestant pot ser que l'incerti en oferir una cara amable disposada a no desistir en el diàleg com a essència de la política. Però si fins i tot Ana Pastor demana a Torra que vagi al Congrés a explicar-se, cosa que va negar a Puigdemont!

LA SENSACIÓ ÉS QUE HI HA QUI està volent dotar de contingut la centralitat política, tot i no saber si hi ha gaire gent disposada a tornar a aquest espai, mentre que uns altres encara prioritzen la mobilització de la gent, sense saber si li podran donar una resposta política.

“El que sí que es pot afirmar amb molta més claredat és que Quim Torra i el que avui representa està evolucionant cap a la centralitat de l'independentisme”

De set en set

Òscar Palau

La Catalunya del 50+30%

Per molt que es digui, els socialistes no són el mateix que el PP i Cs. D'entrada perquè, amb els uns, s'hi pot intentar enraonar, i amb els altres, no, fet

ja prou rellevant. Però encara hi ha una raó més poderosa: sembla que el PSC, a pesar fins i tot dels seus líders, és el principal representant avui del 30% de catalans que diu en totes les enquestes que no vol la independència però està d'acord amb un referèndum vinculant. I a qui no agrada la repressió ni la monarquia. I aquest 30% no tan sols és bàsic per pactar el referèndum, sinó que és la garantia més preuada que la cohesió social no es trencarà davant els miserables i partidistes intents del PP i Cs.

S'ha d'explorar a fons el tímid diàleg obert amb La Moncloa. Perquè és el que sempre ha defensat l'independentisme, i perquè en el fons és un diàleg amb la majoria de l'altra Catalunya, la disposada a bastir ponts. Això sí, cal ser conscients de les condicions perquè ningú desesperi. El PSOE no pactarà ara res més que escorrialles, i voldrà marejar la perdiu tant com pugui per arribar a unes eleccions amb la carta d'haver assossegat el conflicte. Fins llavors, la seva majoria precària i l'oposició interna dels *barons* fan que Sánchez sigui massa feble per negociar res amb certa entitat, ni tan sols la seva proposta d'Estatut, una fugida endavant per guanyar temps que ni ell fa l'efecte que es creu. Si mai s'avé a parlar de la mare dels ous, i aquí cal exigir al PSC que hi posi molt més de la seva part, serà quan se senti prou fort després d'haver guanyat unes eleccions. Fins llavors, caldrà veure fins a quin punt podrà tenir paciència l'independentisme o si els esdeveniments es precipitaran per l'acció d'una justícia cega, amb tics franquistes, i una dreta espanyola venjativa que l'aplaudeix amb les orelles.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Sánchez envia sis-cents antidisturbis a Catalunya

El nou contingent s'afegirà als 100 membres del CPN permanents i als 300 guàrdies civils

Rebutgen apartar cinc jutges del procés

El Suprem no ha acceptat la petició de les defenses de vuit polítics catalans

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra demana que es posi fi a l'amenaça del 155

1-0 • El president defensa que “el poble de Catalunya” decidirà com reaccionar a una condemna als presos polítics **MESURES** • El líder català no va especificar si seria partidari d'obrir les presons si se'ls declara culpables

Natàlia Segura

Waterloo

El govern català reclama a Madrid que enterrí les amenaces d'intervenció si vol dialogar. “No n'hi ha prou que jurídicament no s'apliqui el 155”, va defensar ahir el president Quim Torra en la seva segona visita a Brussel·les en menys de dues setmanes. En espera de la reactivació de les converses entre La Moncloa i la Generalitat amb l'inici del nou curs polític marcat pel judici pels fets de l'1 d'octubre, el líder català veu imprescindible que el govern socialista de Pedro Sánchez es desmarqui del seu antecessor i abandoni també “la cultura del 155”. “Encara avui tornem a sentir amenaces sobre possibles 155”, va lamentar Torra després de reunir-se amb Puigdemont i membres del grup parlamentari de Junts per Catalunya, com ara la consellera de la presidència, Elsa Artadi, i el portaveu Eduard Pujol, al cèntric hotel belga Marivaux ahir al migdia.

El discurs no va agradar ni a la CUP ni als unionistes

Ni a la CUP ni als partits unionistes. La intervenció del president de la Generalitat dimarts al vespre al TNC no va satisfer els partits, més enllà de Junts per Catalunya, el PDeCAT i ERC. El cupaire Carles Riera va qualificar la conferència de Quim Torra de “dilacionista”. En una entrevista a TV3, Riera va alertar que “generar expectatives de diàleg amb l'Estat és marejar la perdiu, generar confusió”. La CUP considera que la intervenció va obrir un “període sense final concret” i va si-

tuar “expectatives en fals”. Per l'esquerra anticapitalista el diàleg amb les institucions espanyoles és “inútil i ineficax”, ja que els cupaires es mantenen en la via de la unilateralitat, la desobediència i la “ruptura”.

La conferència tampoc va agradar als partits unionistes per motius oposats. La líder de Ciutadans a Catalunya, Inés Arrimadas, va censurar el que va qualificar de “discursos incendiàries” del president de la Generalitat, Quim Torra, i la seva “crida a escal-

lar els carrers”, i veu “intolerable” que “no doni la cara” al Parlament. El líder del PP, Xavier García Albiol, creu que no es pot dialogar amb Torra.

El líder del PSC-Units, Miquel Iceta, va proposar el seu partit com a “instrument de retrobament nacional”, en contraposició a un president Quim Torra que es va dirigir a la “meitat dels catalans”. Per la seva banda, el secretari general d'Units per Avançar, Ramon Espadaler, va instar Torra a fer propostes “que no divideixin el país”.

En una frenètica setmana d'arrencada política tant a Barcelona com a Brussel·les, semblant ja a una segona capital catalana, Torra va criticar els socialistes espanyols per haver encetat una negociació “d'aquesta manera”. “No ens sembla la millor manera d'iniciar un diàleg assenyat, la manera de cercar aquesta veritat és tenir un diàleg absolutament franc”, va dir posant com a exemple els referèndums

d'autodeterminació celebrats per Escòcia o el Quebec. En aquest sentit, va assegurar que, per la seva part, afronten aquest diàleg amb Madrid “amb una voluntat certa d'arribar a acords” i que estan disposats a assumir “els riscos” que això pugui comportar. Sobre la idea expressada per Sánchez dilluns passat de fer un altre estatut i repetir un referèndum sobre l'autogovern com el del 2006, Torra va reiterar

que el seu punt de partida és l'1-0 i la declaració d'independència, però que estan disposats a parlar sobre un “referèndum d'autodeterminació”. Això sí, no sobre competències autonòmiques.

Sentència 1-0

L'endemà de la seva conferència inaugural de la nova temporada política a la Ciutat Comtal, Torra va viatjar fins a la capital belga, on va ser interrogat so-

Torra i Puigdemont atenen ahir la premsa ■ N.S.

bre les conseqüències pràctiques de la seva crida a no acceptar una sentència condemnatòria dels presos polítics per l'1-0. Tanmateix, el president català va passar la pilota a la cambra catalana tot assegurant que davant d'aquest escenari serà “el poble de Catalunya” el que decidirà com reaccionar, a través del Parlament. “Em sembla que milers i milions de catalans no estaran d'acord amb una sentència que pogués condemnar compatriotes que, pel fet d'haver organitzat un referèndum, són a la presó”, hi va afegir. Preguntat per la

premsa espanyola sobre si obriria les presons en cas que fossin condemnats, Torra no va confirmar ni desmentir si en seria partidari. “Cada dia que passen a la presó és una indecència”, es va limitar a dir recordant que la seva única “obediència i lleialtat” és al Parlament.

Rebuig del Suprem

La decisió del Tribunal Suprem de rebutjar les recusacions de les defenses contra els cinc magistrats encarregats del cas de l'1-0 ahir també va reforçar el rebuig no només a una potencial sentència condem-

L'APUNT

Piolins 2: el retorn

Toni Dalmau

Si heu passat per alt la plana 2 d'aquest diari reculeu i atureu-vos un segon a la vinyeta d'en Fer. És el perfecte retrat del moment polític actual: un Quim Torra esgrimint la proclama de la llibertat i uns presumptes interlocutors que preparen –una vegada més– el xarop de bastó. L'amaguen darrere d'un somriure, però és el que és i és exactament el que ja vam tastar l'1 d'octu-

bre. Res de nou. Ara estem en la fase d'amenaça, com mana el guió clàssic. Ahir ja es va anunciar des de Madrid que el Ministeri de l'Interior celebrarà l'Onze de Setembre enviant 600 antidisturbis a Catalunya. En Sánchez, com un Rajoy qualsevol. Presoner de la situació. Sense ganes, ànim o marge de maniobra per fer alguna cosa diferent. Per exemple, política.

Sánchez exigeix a Torra més responsabilitat i menys “gesticulació”

■ El president espanyol reitera que a Catalunya a hores d'ara no està en joc la independència sinó la convivència ■ Avisa que les sentències s'han d'acatar

El president espanyol, Pedro Sánchez, i el primer ministre suec, Stefan Löfven, ahir a Enköping ■ EFE

natòria, sinó a tot el procediment en si. De fet, Puigdemont va reconèixer ahir que la desestimació era “previsible”. “Fa molts mesos que denunciem que hi ha justícia de dues velocitats, dues vares de mesurar la justícia, i creiem que tenim raó en aquestes acusacions, no podíem esperar una altra cosa que una decisió que confirmés aquesta tesi”, va explicar.

A menys d'una setmana per a la primera Diada després de l'1 d'octubre, l'executiu independentista reitera la crida perquè hi hagi una participació “massiva”. “Necessitem més que

mai que la veu del poble de Catalunya s'alci de manera serena en defensa dels drets civils del país. Com més gent hi siguem, més possibilitats d'èxit tindrem”, va opinar. Per la seva banda, el president a l'exili Carles Puigdemont va recordar que aquesta cal que sigui “serena i pacífica”, ja que el cas català “ocupa l'interès de bona part dels governs europeus”, segons ell. Està previst que el grup parlamentari desplaçat fins a Brussel·les per veure's amb Puigdemont, es torni a reunir al mateix hotel, aquest cop sense Torra. ■

Montse Oliva
MADRID

La Moncloa interpretava ahir que la conferència pronunciada pel president Quim Torra anava adreçada només a una part de la ciutadania catalana adscrita a les tesis independentistes i que, per tant, passava per alt els interessos de la resta de catalans que, “com a mínim”, representen la meitat del país. I, en tot cas, en el seu discurs no hi veien tant una amenaça a l'Estat com un “desinterès absolut” pel conjunt de la societat que representa, la qual cosa incrementa la “fractura” que consideren que existeix a Catalunya. El cap de l'executiu, Pedro Sánchez, va oficialitzar aquesta tesi cominant Torra a dialogar més i a “gesticular menys”, amb el benentès que insistia que a hores d'ara “no està en joc la independència sinó la convivència”. Sánchez va deixar en-

Batet reclama un “esforç”

Un cop celebrada la primera reunió de la Comissió Bilateral, la ministra de Política Territorial, Meritxell Batet, va comparèixer ahir al Congrés per insistir que el camí del diàleg és l'únic que pot resoldre el conflicte entre Catalunya i

treveure que no tenia intenció de polemitzar amb el mandatari català malgrat que posés novament sobre la taula l'exigència d'un referèndum d'autodeterminació i expressés el rebuig a un nou Estatut, i és per això que es valimitar a insistir que el seu executiu no s'apartarà del diàleg –“ens el prenem molt seriosament”– per resoldre qüestions que considera cabdals –finançament, infraestructures pendents, lleis socials impugnades– mentre repetia alguns dels missatges que ja li havia enviat durant la gi-

l'Estat i en aquest punt va reclamar un “esforç” a l'executiu català per avançar. Els representants d'ERC i el PDeCAT van voler deixar clar que també aposten per aquesta via, si bé van reiterar que cal una solució per als presos.

ra llatinoamericana de la setmana passada, entre aquests la reclamació que lideri un gran espai de diàleg entre els catalans “nacionalistes i no nacionalistes” al Parlament; aprofitant, si més no, per retreure-li que la cambra estigui tancada.

En aquest punt subratllava que l'oferta de Torra pot satisfer una meitat de ciutadans “però l'altra, no” i li recordava que l'obligació dels governants és treballar per la convivència i resoldre problemes “i no enquistar-los”, tot suggerint que fa més d'una dèca-

da que la crisi catalana s'ha situat en l'epicentre de la política estatal.

Sánchez responia així al president en el decurs d'una roda premsa a Enköping amb el primer ministre suec, Stefan Löfven, durant la qual també va aprofitar per replicar Torra que es pot discrepar de les sentències, però que s'han d'acatar, “perquè això és el que ens defineix en la convivència en el conjunt de la societat catalana i espanyola”.

L'avis d'Iglesias

Mentrestant, el secretari general de Podem, Pablo Iglesias, avisava Sánchez que seria “molt difícil” continuar donant-li suport si aplica el 155 a Catalunya. En una entrevista a Efe, el dirigent morat alertava també davant la “barbaritat” que hi puguin haver condemnes per rebel·lió o sedició, subratllant que, si són a la presó, “és per raons polítiques”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rebutgen apartar cinc jutges pel judici contra el procés

■ El Suprem acorda per unanimitat no acceptar la petició dels polítics catalans per tenir un tribunal imparcial, i ni tramita el reclam dels exiliats ■ Les defenses poden demanar ara noves proves

Consellers de la Generalitat anant a declarar a l'Audiència Nacional, el novembre de l'any passat. Alguns van tornar a ser empresonats al març ■ ACN

M.P.
BARCELONA

Cap sorpresa. L'anomenada sala 61 del Tribunal Suprem –presidida per Carlos Lesmes, que també és president del CGPJ– va rebutjar ahir per unanimitat apartar cinc dels set magistrats de l'alt tribunal de Madrid que jutjaran els líders independentistes, processats per rebel·lió, malversació i desobediència,

com van sol·licitar les defenses de vuit d'ells.

Aquesta sala especial del Suprem, famosa per dictar la il·legalització d'Herri Batasuna el 2003, ha seguit el criteri de la fiscalia del Suprem, que es va oposar a recusar els cinc magistrats. La sala donarà a conèixer els seus arguments en els pròxims dies en una interlocutòria.

En relació amb la petició de recusació feta per

tres processats que estan a l'exili, entre ells l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont, la sala ni tan sols els ha admès a tràmit, malgrat que estan a disposició de la justícia belga.

Així, tal com era previst, la sala va desestimar les peticions fetes en nom de l'exvicepresident Oriol Junqueras; l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell; el president d'Om-

nium, Jordi Cuixart, i els diputats Jordi Sánchez, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Turull i l'exconsellera Meritxell Borràs contra cinc magistrats que els jutjaran. Són: Manuel Marchena, president de la sala penal del Suprem i que presidirà el judici contra el procés; Andrés Martínez Arrieta; Juan Ramón Berdugo; Luciano Varela, i Antonio del Moral. Per les defenses aquests cinc jut-

ges s'han d'apartar i no poden jutjar-los per "manca d'imparcialitat" perquè són els mateixos que van admetre a tràmit la querrel·la de la fiscalia per rebel·lió contra ells, i perquè tenen contactes personals i professionals amb el jutge Pablo Llarena, instructor de la causa. És previst que al final el tribunal que jutgi els independentistes catalans, de manera excepcional, estigui format per set

La xifra

7

magistrats és previst que formin el tribunal que jutjarà els polítics i líders socials catalans, a final d'aquest any.

magistrats (normalment són cinc), com es va fer en el cas de l'exconseller Francesc Homs, per garantir la seva decisió davant dels tribunals europeus, ja que no hi ha doble instància per recórrer la seva resolució.

Els 13 magistrats de la sala 61 van estar reunits ahir durant dues hores i després només van comunicar el resultat de la seva deliberació, en què van rebutjar les recusacions, com la fiscalia, la qual considera que són un intent d'"alterar la composició del tribunal" i "endarrerir la celebració del judici oral". La fiscalia també va ser molt crítica amb els qui es troben a l'estranger assegurant que no poden presentar recusacions contra un tribunal que, per ara, no els podrà jutjar.

Ara, les defenses dels vuit presos polítics i dels que estan en llibertat poden demanar noves proves al tribunal que els jutjarà. Després, la fiscalia i VOX tindran temps per elaborar els escrits d'acusació, en què es veurà si finalment el ministeri públic rebaixa el delictes de rebel·lió a sedició o conspiració. Després, les defenses reiteraran, en els seus escrits, que no han comès cap delictes, i només quedarà fixar data del judici, previst per a final d'any o principi del 2019. ■

El membre dels CDR acusat de terrorisme s'exilia a Bèlgica

Redacció
BARCELONA

L'activista dels CDR Adrià Carrasco, buscat per la policia espanyola per unes acusacions de terrorisme, rebel·lió i sedició, és a Brussel·les. El jove, que era buscat per la policia el mateix dia que van detenir la també activista Tamara

Carrasco a Viladecans, té previst comparèixer avui al matí a la capital europea acompanyat del seu advocat, Christophe Marchand. De fet, té el mateix equip legal que el president Carles Puigdemont, els exconsellers "a l'exili" i Valtònyc, que coordina l'advocat Gonzalo Boye. Segons va explicar Boye a

l'ACN, en el cas de l'Adrià no hi ha ara per ara cap ordre europea de detenció vigent.

El 10 d'abril agents de la Guàrdia Civil van anar al domicili del jove d'Esplugues de Llobregat per detenir-lo però no el van trobar a casa. Des de llavors estava en crida i cerca, i l'últim que se'n sabia és que havia

marxat a l'estranger, si bé encara no s'havia fet públic on era. La notícia que era fora va transcendir a principis de juny, gairebé dos mesos després que el jove abandonés el seu domicili i no se'n tingués cap notícia. El 8 de juny els membres del seu grup de suport van fer pública una carta en què denunciava la repressió a la qual està sent sotmès. Carrasco compareixerà davant la premsa a l'UNPO (Unrepresented Nations and Peoples Organization) per primer cop des que va optar per l'exili. ■

E endesa

Comunica als seus clients i al públic en general de les poblacions a sota indicades que, amb la finalitat de **seguir invertint i millorant la qualitat del servei elèctric**, caldrà interrompre el subministrament d'energia, al·loc, el dia i les hores que a continuació es detallen:

LA POBLA DE BENIFASSÀ

Dia: 18 de setembre de 2018

Horari: de 07:30 a 12:00 h. (Ref. 8972955)

Carrers afectats: C./ SAN PEDRO

Preguem que ens disculpin les molèsties que els puguem ocasionar. Per a qualsevol aclariment poden trucar al 800 760 706

I N F O R M A C I O

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Interior envia a Catalunya 600 policies antidisturbis

■ S'afegeixen als 100 de permanents i als 300 guàrdies civils de fora que es quedaran a la tardor ■
Segons la Policia donaran suport als Mossos, tot i que el Departament d'Interior diu que no en sabia res

Redacció
BARCELONA

Aquesta tardor el Ministeri de l'Interior torna a enviar a Catalunya un miler de policies espanyols i guàrdies civils com ja va fer l'any passat per impedir el referèndum de l'1 d'octubre, encara que aquest cop seran força menys tenint en compte les dades que s'han conegut de moment. L'agència EFE va informar ahir que el Ministeri ha començat a enviar progressivament al voltant de 600 agents antidisturbis del cos de la Policia Nacional (CPN), que s'afegiran al centenar de policies que ja compleixen aquesta funció de manera permanent a Catalunya.

Segons fonts policials citades per l'agència, l'objectiu del trasllat és donar suport als Mossos d'Esquadra en la protecció d'edificis públics així com en seguretat ciutadana. A pesar d'aquesta funció de

Furgonetes de la Policia Nacional, a la rotonda d'accés al Parlament durant la intervenció del 155 ■ ANDREU PUIG

reforç de la feina que ja realitzen els Mossos, ahir el Departament d'Interior de la Generalitat va assegurar que desconeixia la decisió del Ministeri. De fet, el ministre Grande-Marlaska té previst informar-ne en la reunió bilate-

ral de la Junta de Seguretat d'avui. L'operació d'aquestes unitats d'intervenció policial (UIP) de la Policia Nacional s'afegirà a la dels 300 guàrdies civils desplaçats a Catalunya des d'altres destinacions i que havien de retornar als

seus territoris durant aquestes dates. Finalment, el Ministeri va donar-los la contraordre de quedar-se fins al 15 d'octubre, passades les manifestacions i commemoracions previstes de la Diada, de la protesta del 20-S

davant del Departament d'Economia i del referèndum de l'1 d'octubre. L'ordre de permanència dels agents de la Guàrdia Civil es va publicar abans d'ahir al butlletí oficial del cos i es va justificar "per necessitats i exigències inherents

a garantir la seguretat pública en aquest trimestre de l'any als llocs actuals de destinació". Segons les fonts policials, la Comandància Superior de Policia de Catalunya va sol·licitar fa dies "com és habitual" el reforçament de les unitats del CPN amb agents provinents d'altres comandàncies de cara a les celebracions de la Diada de dimarts. Es tractaria d'entre deu i dotze UIP amb una cinquantena de policies per unitat. Segons les mateixes fonts, agents de Galícia ja són a Barcelona, on s'han aquarterat a la caserna del Bruc de Pedralbes.

Ara fa un any, amb vista a la celebració del referèndum considerat il·legal per la justícia espanyola, el govern de Rajoy va enviar a Catalunya 6.000 agents d'arreu d'Espanya entre policies espanyols i guàrdies civils en la que es va conèixer com a operació Copèrnic.

La majoria d'efectius -4.500- van operar durant setmanes i van arribar al pic de 6.000 entre el 30 de setembre i el 2 d'octubre per intervenir les urnes i impedir la votació en una actuació de força que va acabar amb un miler de ciutadans ferits que eren als col·legis electorals per poder votar. L'operació va costar 48 milions a l'Estat segons les xifres oficials. ■

Torra i Grande-Marlaska abordaran els llaços grocs

■ La Junta de Seguretat d'avui inclou "la convivència a l'espai públic"

Redacció
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, presidirà avui la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya, en què finalment abordarà amb el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, la polèmica pels llaços grocs, en un punt de l'ordre del dia batejat com "la convivència a l'espai públic".

En l'ordre del dia de la reunió, que se celebrarà a

partir de les dotze del migdia al Palau de la Generalitat, s'ha inclòs també un punt sobre el suport de les forces i cossos de seguretat de l'Estat "en circumstàncies extraordinàries", així com l'evolució dels principals indicadors de seguretat ciutadana, va detallar ahir la Generalitat en un comunitat.

Per part del govern, a més de Quim Torra, hi assistiran el conseller d'Interior, Miquel Buch; el secretari general, Brauli Duart, i el director dels Mossos, Andreu Joan Martínez, mentre que Grande-Marlaska estarà acompanyat de la secretària d'estat de Seguretat, Ana María Bo-

tella; el director del Gabinet de Coordinació i Estudis, José Antonio Rodríguez; el secretari general tècnic, Juan Antonio Puigserver, i la delegada del govern, Teresa Cunillera.

La consellera de Presidència, Elsa Artadi, ja va anunciar abans d'ahir que la Generalitat acceptava que en la Junta de Seguretat, que té com a finalitat coordinar les polítiques de seguretat i de l'activitat dels cossos policials de l'Estat i de Catalunya, s'abordés la polèmica pels llaços grocs, després que el govern espanyol va voler incorporar aquest assumpte arran dels incidents ocorreguts durant

Un escamot d'encaputxats traient llaços grocs a la Bisbal d'Empordà, el 29 d'agost ■ ACN

les últimes setmanes entre partidaris i detractors d'aquest símbol, que reclama la llibertat dels polítics presos. A més, la fiscalia superior de Catalunya va obrir a final d'agost diligències d'investigació per aclarir per què els Mossos van identificar diverses persones que retiraven lla-

ços grocs en municipis de la demarcació de Tarragona. Artadi també va anunciar que la Generalitat volia parlar en la reunió sobre els agents espanyols "involucrats en accions violentes a Catalunya".

La Junta de Seguretat també analitzarà l'actual situació d'amenaça terro-

rista a Catalunya, l'impacte del crim organitzat, la integració dels Mossos en el Sistema de Coordinació d'Investigacions del Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme (Citco) i el procés per ampliar la plantilla del cos policial català fins a 18.000 agents, ara en falten 2.000. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Socialistes i a més republicans

NOVETAT • Antics integrants i càrrecs locals del PSC s'agrupen a Socialistes per la República, un col·lectiu en l'òrbita d'ERC que vol fer i reivindicar la seva contribució a l'independentisme **MISSIÓ** • Maragall confia en la seva "acció multiplicadora"

Òscar Palau
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Potser no són cares mediàtiques, de primera línia política, però la majoria treballen fa anys en el món municipal i volen reivindicar que és compatible ser i presentar-se com a socialistes —els uneix que la majoria havia militat al PSC— i donar suport a la independència. Aquests són els perfils que integren la nova plataforma Socialistes per la República, que es va presentar ahir a l'Hospitalet, feu històric del socialisme, apadrinada pel vicepresident i adjunt a la presidència d'ERC, Pere Aragonès, i altres cares més conegudes que també han fet el pas, com ara l'exconseller Toni Comín, des de l'exili, o el conseller d'Acció Exterior, Ernest Maragall, ara militant d'ERC. El grup va rei-

vindicar els valors de justícia social i catalanisme integrador del PSC, que creuen que el partit ha abandonat, i van declarar que el seu referent ara és ERC, que els ha donat recer —ha incorporat el socialisme a la ponència política— i que confien que amb el seu ajut “pot acostar-se a la condició de força hegemònica progressista que el país demana”. Així ho recull el manifest fundacional, que ja té més d'un centenar de signatures, en què es proposen esdevenir un “espai de reflexió, debat, generació d'idees i de propostes”, que vol ser aglutinador i “veu activa” de tradicions socialistes i catalanistes, i que posen al servei “d'un ben determinat projecte de país”, el que avui lidera ERC.

En les intervencions, la majoria de càrrecs locals d'arreu del territori, el col·lectiu va reivindicar el municipalisme com una

L'exconseller Toni Comín, un dels signants del manifest, va intervenir des de l'exili en l'acte convocat a la Biblioteca Tecla Sala de l'Hospitalet ■ ACN

manera de fer república, i el procés constituent com una “oportunitat d'or” per bastir un nou país, i es va oferir també per ajudar a donar “valor afegit” en un moment de cert “desconcert” pel que fa al full de ruta, i en què serà imprescindible no tan sols la majoria, sinó l'hegemonia social per culminar el projecte republicà. “Hem de ser garantia de coratge i determinació, un instrument a l'altura del moment històric que estem vivint”, reivindicava Comín en un vídeo des de Bèlgica. Va tancar l'acte Maragall, que confia en la “capacitat multiplicadora” del moviment i instava, tot seguint la crida de Torra de la vigília, a convocar “innombrables mítings per la llibertat” els pròxims mesos, a imatge dels dels socialistes en la Transició. “Alliberem el socialisme de la seva por per fer-ne un actiu republicà!”, cloïa. ■

Reorganització forçada dels comuns i Podem

■ Colau i Iglesias fan autocrítica per la marxa de Domènech per “esgotament”

Redacció
BARCELONA

La marxa per sorpresa de Xavier Domènech de la primera línia política obliga Podem però, sobretot, Catalunya en Comú a reorganitzar les direccions polítiques i del grup parlamentari. L'ara única coordinadora general dels comuns i alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, anunciava ahir que el substitut de Domènech s'escollirà entre els membres de l'executiva del partit en una decisió que reflexionaran un temps, segons explicava a Efe. En canvi, Colau veu “més fàcil” el relleu de Domènech a la presidència del grup parlamentari, segons indicava a TV3, en una intervenció en què ratificava que Elisenda Alamany es mantindrà com a

Domènech i Colau en la precampanya del 21-D ■ ANDREU PUIG

portaveu mentre apuntava que Jéssica Albiach —avui número tres— podria ocupar la presidència.

Per la seva banda, Podem també explorarà en una reunió aquest cap de setmana la fórmula per substituir Domènech, que podrien ser unes noves primàries tenint en compte que el líder del partit ha de ser votat pels inscrits, segons els estatuts. Ahir, tant Colau com el líder es-

panyol de Podem, Pablo Iglesias, feien autocrítica per la marxa de Domènech i reconeixien que l'havien forçat a assumir massa responsabilitats juntes per tal de consolidar la confluència de les dues formacions. En canvi, Alamany, la mà dreta de Domènech, no dubta a criticar aquells que ara l'alaben mentre, abans, el “colpejaven per terra, mar i aire”. ■

• • • • • • • • • •

• • • • • • • • • •

Ó

CONCERT DE JAZZ I JAM'S SESSIONS

DISSABTE 8 DE SETEMBRE
A LES 18.30 H A LA PLAÇA
DE L'ESGLÉSIA

MERCAT DE SEGONA MÀ.
COMPRAVENDA, INTERCANVI I
COL·LECCIONISME

MÉS INFORMACIÓ PER PARTICIPAR AL MERCAT O LA JAM'S SESSIONS AL 977 629030 O AJ.SALOMO@SALOMO.CAT

155046-11941100

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Jordi Sánchez

Diputat al Parlament per Junts per Catalunya, empresonat a Lledoners

Per un diàleg que s'ha d'anar concretant

La nostra aposta és el diàleg. Hem anat 18 vegades a Madrid a portar propostes concretes, sovint avalades per àmplies majories parlamentàries, amb voluntat de diàleg. Ara de nou, com bé han dit el president Torra i el president Puigdemont, i malgrat la repressió, l'exili i la presó, apostem responsablement pel diàleg. Donem-nos entre tots una oportunitat. Crec que és la nostra obligació.

Amb Mariano Rajoy el diàleg era impossible. Ara que sembla possible, cal esperar que no sigui estèril. Pedro Sánchez haurà de decidir si prefereix tocar el violí i fer veure que governa sense arregar-se ni calçar-se les botes, o si vol liderar la recerca de solucions, sabent que això sempre incomoda a curt termini i fructifica a mitjà i llarg termini. Estic esperançat que ell també apostarà, com nosaltres, pel diàleg i la negociació, per donar veu al poble de Catalunya. Sap que esperem propostes per conèixer els seus escenaris de solució. A partir d'aquí, buscarem vies d'aproximació que ens acostin a acords concrets.

L'1 d'octubre, els ciutadans hauríem volgut que fos un referèndum acordat. El gest de defensar les urnes contra els que volien impedir la votació és la imatge icònica de la nostra voluntat democràtica. Si algú ha donat mostres de dignitat, fortalesa i compromís, al carrer i a les urnes, han estat els votants sobiranistes. Tenim la voluntat d'implementar el mandat de l'1 d'octubre, i si aquesta implementació es pot fer mitjançant la celebració d'un nou referèndum, no la deixarem pas-

Herrera, Turull i Rovira, l'abril del 2014 quan van anar al Congrés a demanar el traspàs de les competències per fer un referèndum ■ ARXIU

sar. Ningú que conegui aquest país pot fer creure que un referèndum acordat va contra la voluntat del mandat de l'1 d'octubre. El sentit comú i el sentiment democràtic de la ciutadania catalana són molt grans, els votants independentistes n'han donat mostres particularment. El Quebec ha votat en dues ocasions, Escòcia es planteja un segon referèndum. Per quin motiu nosaltres l'hauríem de menysprear, tenint presents les condicions en què es va celebrar l'1 d'octubre?

Sincerament, si arriba la solució d'un referèndum acordat, no crec que es vegi o percebi com

tornar a una pantalla passada. No hi haurà res més efectiu i democràtic per resoldre l'actual crisi política. En tot cas, nego la major: un referèndum acordat no pot ser pantalla passada perquè mai el govern d'Espanya l'ha reconegut.

Desaprofitarà Pedro Sánchez el moment? Cal resoldre qüestions de fons que Espanya té pendents de fa moltes dècades. El model territorial està esgotat i l'Estat ha quedat deslegitimada Catalunya. Tindrà capacitat Pedro Sánchez d'avançar sota la seva presidència cap a un acord històric que porti solucions democràtiques a aquesta crisi? Ara

com ara, només he constatat algunes poques bones paraules. S'agraeixen. Però amb bones paraules i 84 diputats no n'hi ha prou per resoldre la crisi política més gran que té Espanya des dels inicis de la democràcia.

El que és imprescindible per començar a dialogar és que Pedro Sánchez concreti la seva recepta per sortir del conflicte. Si d'entrada la seva proposta no és satisfactòria, no passa res. Ja treballarem de valent per buscar acords satisfactoris! La solució s'ha de basar a fer possible que els catalans decidim la nostra relació política amb Espanya mit-

jançant un referèndum acordat. Acabarà traspasant Pedro Sánchez a les generacions futures els problemes no resolts, amb el risc que aquests es tornin més grans i de més difícil solució?

Actuarem sempre democràticament i pacíficament. S'acabarà escoltant la veu del poble i fent valdre la voluntat de la majoria. No renunciarem mai a l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Ja parlarem de què fer i com fer-ho si, lamentablement, aquest diàleg acaba sent estèril, si no dona fruits. No ens quedarem de braços plegats, com no ho vam fer l'1 d'octubre.

agro
BOTIGAproductes
cooperatives
catalanes10 anys
Des de 1918
AGRÍCOLA
VILASSAR DE MAR

Horari Agrobotiga

Dilluns- Divendres
09:00-14:00 i 15:00-20:00
Dissabtes
09:00-14:00Camí del Crist, s/n
(08340) Vilassar de Mar
Telèfon: 93 759 01 88
WhatsApp: 620 455 690

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Una estelada que podia sortir cara a un ceretà

El contenciós administratiu 3 de Girona anul·la la multa de 3.001 euros per haver-la exhibit en la final d'hoquei gel a Jaca

Jordi Casas
PUIGCERDÀ

El jutjat contenciós administratiu número 3 de Girona ha donat la raó a un veí de Puigcerdà, Alfred Bosom, que havia estat condemnat a pagar 3.001 euros per haver exhibit una estelada i haver creat una alteració de l'ordre públic en l'últim partit de la final a cinc de la lliga estatal d'hoquei gel celebrat a Jaca (Osca) entre l'equip local i el club d'hoquei de la capital ceretana. En concret, la sentència, que és ferma, estima el recurs que va presentar el seu lletrat, Andreu Garriga, i anul·la aquesta sanció.

Els fets van tenir lloc el 7 d'abril del 2015, al partit en què el Gel Puigcerdà i el Jaca es jugaven la lliga. Aquell dia, Alfred Bosom,

La data

07.05.15

és el dia en què van tenir lloc els fets, que van acabar amb una multa de 3.001 euros per al veí de Puigcerdà.

que accidentalment feia de delegat, va posar l'estelada a la tanca de la zona on hi havia la banqueta, on ell estava assegut. De fet, ell mateix remarca que ho havia fet en altres partits que havien jugat en aquella mateixa pista i que mai no hi va haver cap incident.

Al final del partit, no obstant això, i quan ja es dirigia amb l'estelada als vestidors juntament amb els jugadors, va ser abor-

dat per un agent de la policia espanyola que li va reprimir de males maneres que estava provocant el públic aragonès. El mateix agent de la policia el va esperar a la sortida i li va demanar el número de DNI abans de pujar a l'autocar que els tornava a la Cerdanya i va dirigir-li frases del tipus: "Te vas a acordar de mi."

Bosom va ser condemnat per una infracció greu de la llei estatal contra la violència, el racisme i la intolerància en l'esport, en concret, perquè presumptament va empenyar i ser desconsiderat amb l'agent de la policia espanyola abans citat i per dirigir-se provocant el públic. Alfred Bosom ha negat que fes res del que se li atribueix i així ha quedat provat segons l'última sentència del

Alfred Bosom, amb l'estelada, després del partit que el Puigcerdà va jugar a Jaca ■ C.G.P.

jutjat contenciós administratiu 3 de Girona. "Al contrari, va ser ell qui em va empenyar. Jo no vaig oposar cap mena de resistència, ni vaig dir res", ha remarcat.

Respecte a les provocacions al públic, el veí de Puigcerdà ha relatat que els seguidors locals cridaven d'alegria per haver guanyat la lliga i no perquè

ell exhibís una estelada. "En canvi, el policia que em va denunciar deia que cridaven per les meves provocacions", ha manifestat.

El seu representant legal hi ha afegit que la final de Jaca de l'abril del 2015 va ser un partit jugat amb normalitat i també hi va haver normalitat en el comportament del públic i

de les respectives banquetes. En el recurs a la multa imposada també es fa constar, com així es recull en la sentència que s'ha fet pública ara, que hi ha hagut falta de garanties en el procés sancionador per la manca de notificació i lliurament de la denúncia per escrit el dia dels fets i per la vulneració del principi de tipicitat. ■

LA CRÒNICA

Marga Moreno

A la recerca de la definició impossible

Comissions Obreres va plantejar ahir un debat molt escaiant a les envistes de la Diada i va oferir tribuna a unes quantes veus, divergents en molts punts, al voltant de la definició de *sobirania*, posant-la en context en un món on la interdependència és inevitable. Alfons Labrador, coordinador del seminari Salvador Seguí del sindicat, elabora un document sobre els aspectes que ahir també van abordar Marta Vilalta, periodista i portaveu d'ERC; l'escriptor i periodista Jordi Amat, i el mateix secretari general de CCOO, Javier Pacheco, sota l'epígraf *Sobirania i interdependència*.

Labrador va posar sobre la taula si conceptes de caràcter estratègic com ara *sobirania* i *independència* són equivalents i va plante-

jar si cal donar-los una definició més àmplia, donant cabuda a termes com ara *sobirania* i *identitats compartides*.

Al seu torn, en una extensa allocució, la portaveu d'ERC va apel·lar a un sobiranisme popular, a la recerca de la "radicalitat democràtica", i va subratllar el seu rebuig del sobiranisme identitari per reivindicar "un independentisme pensat per millorar les condicions de vida de la gent, començant pel marc laboral o el sistema de pensions". Això sí, ho va matisar sense ignorar la interdependència, ja que "només qui té sobirania en pot cedir una part".

Per la seva banda, Amat, en una ponència pausada trufada de sornegueria, es va mostrar crític amb "els que creuen que amb la recu-

Javier Pacheco, secretari general de CCOO de Catalunya ■ ACN

peració de la sobirania se superarà la crisi", ja que actualment, va recordar, "el poder es concentra en les elits globalitzades". L'escriptor

va recordar que líders com ara el mateix president Torra utilitzen la paraula *sobirania* com a "concepte clau", però també "com a comodí", i va indicar que experiències recents com ara el *Brexit* i les polítiques autosuficients de l'administració Trump poden suposar inversions democràtiques i pèrdua de drets socials. La disquisició etimològica d'Amat va concloure que el concepte d'*interdependència* "ho acaba de complicar tot", assenyalant "l'oxímoron", ja que "si *interdependència* vol dir dependència recíproca, *sobirania* vol dir que no es vol dependre dels altres". Com a proposta final, i després de recordar que "hi ha altres zones del món que pateixen problemes, a més dels catalans", va instar a examplar la base gestionant les

competències ja existents i va posar com a exemple la necessària recuperació de la paga extra dels funcionaris, "cosa que territoris amb pitjor finançament ja han fet", va reblar.

Finalment, el líder de CCOO, Javier Pacheco, va defensar que "el conflicte actual només es pot arreglar amb diàleg efectiu que dugui a un procés de negociació que culmini en un consens". Per a Pacheco, que va aprofitar per lamentar que el discurs del president Torra de dimarts es fes en un teatre i no pas al Parlament, un punt cabdal i previ a tot és la recuperació dels drets socials, laborals i civils, com ara la llibertat d'expressió o de manifestació i el dret a la dissidència política de la ciutadania. Un col·loqui per a un debat en què tots van afrontar les dificultats d'una definició, que, curiosament, segons el diccionari, també vol dir reduir una cosa fins a posar-hi fi.